

paa ingen Maade, hvad jeg har hørt ytre, at saadanne Fruentimmere endog saa skulle være søgte til Egtteskab, og at man har Et eksempel paa, at en Mand, som giftede sig med et saadant Fruentimmer, bagefter med Joje beklagede sig over, at hun havde sagt, at hun havde 4 Børn, som hun fik Bidrag til, men hun havde i Virkeligheden kun et, saaledes at hun ikke bragte ham den pekuniære Hjælp, han havde paaregnet. Jeg siger, at jeg kan ikke tro, at noget saadant er Tilfældet. Jeg har for stor en Tiltro til Befolkningen til at antage, at noget saadant kunde være sandt, saa det er maaste mere spøgende, at en saadan Ytring er falden. Men saa meget er i alt Fald afgjort, at den Hæmsko, der var imod Fristelsen tidligere, hentet fra Pigens Frygt for ikke at kunne ernære sig og sit Barn, er væsentlig, om ikke helt bortfaldet, saa dog lettet ved Loven af 20de April 1888, og altsaa er der derved fjernet en Betingelse, en Medbetingelse for Modstandskraften mod Fristelsen, som tidligere var til Stede. Allerede af disse Grunde fandt jeg Loven af 20de April 1888 ganske forkastelig, men jeg fandt det, ogsaa af andre Grunde. Man maa jo erindre og det har jo ved den foreliggende Lov de ærede Forslagsstillere bibeholdt — at Loven af 20de April 1888 indførte, ja hvad skal jeg kalde det — jeg skal straks forklare Udtrykket — en Slags Arveret for det Barn, som var født uden for Egtteskab efter den, Barnemoderen havde udlagt at være Fader til Barnet, naar han i al Fald ikke edeligt kunde fragaa, at han mulig kunde være det. Loven af 20de April 1888 gaar jo ud paa, og det samme gaar det foreliggende Lovforslag ud paa, idet det i saa Henseende har beholdt den tidligere Bestemmelse, at naar en Mand, der er udlagt som Barnefader og altsaa ikke kan nægte eller edeligt fragaa Muligheden af, at han kunde være det, afgaar ved Døden, skal der i hans Bo afsættes Bart til dette uden for Egtteskabet fødte Barn, til hvilket han er udlagt som Barnefader en Bart, om hvilken det hedder, at den dog ikke maa overflige det, som Barnet som ægte vilde have arvet. Det kan være meget muligt, at man finder det rigtigt, at det vægte Barn gaar lige i Arv med de ægte Børn efter Faderen, det gør det som bekendt efter den gældende Ret efter Moderen, det kan være meget muligt, man kan finde det rimeligt og retfærdigt, men en Betingelse herfor maa da ogsaa være, at det er givet eller i det mindste i høj Grad sandsynligt, at den, som er udlagt som Barnefader, ogsaa i Virkeligheden er Fader til Barnet, men en saadan Sandsynlighed fordrer vor Lovgivning slet ikke.

(A. Sørensen: Hvordan skal det bevises). Det ærede Medlem fra Kallundborg spørger om, hvordan det skal bevises. Sa det vil jeg overlade til det ærede Medlem nærmere at tænke over, men siger jeg, vor Lovgivning er jo ikke saaledes. Jeg bliver paa Embedsvegne nu og da bestikket til at føre Sager ved Retten her i København for disse Pige-børn med dem, som de have udlagt til Barnefædre, og jeg har derfor haft Beslighed til ret jævnlig at se, hvorledes det gaar til ved saadanne Sager. Det er meget hyppigt, at vedkommende Mandsperson siger, naar han kommer for Retten: ja han kan ikke saa nøje huske, naar det egentlig var han havde Samleje med dette Pigebarn, han har ikke gjort Notater derom, og hans Gutommelse svigter ham i det mindste inden for en vis Grænse med Hensyn hertil. Han paastaar ikke at vide det, og han siger tillige: ja, men foruden mig er der adskillige andre, som have haft Omgang med Pigebarnet paa samme Tid, som ligesaa godt kunde være Fader til Barnet, men som intet Tilskud betaler, men dertil svarer Dommeren: det bryder vi os slet ikke om, naar De ikke kan nægte, at De kan være Fader til Barnet og fralægge Dem det ved Ed, saa er det Dem, der bliver pligtig til at svare Almentationsbidrag til Barnet, selv om der er andre, der lige saa godt kunne være Fader til Barnet, den bryder vi os ikke om, det kommer ikke den Sag ved. Sa det er endog saa gaaet saa vidt, at det er bekendt her i København, at der er et offentligt Fruentimmer, som efter at have faaet et Barn, erindrede sig, at blandt de mange Gæster var en Person, hvis Navn hun kendte, og saa udlagde hun ham som Barnefader, og Resultatet blev, at han saa vidt jeg ved, endnu den Dag i Dag maa svare Underholdningsbidrag til dette Barn. Man vil indbrømme, at om der end kan være en fjern Mulighed for, at han er Fader til det Barn, saa er der dog kun en overmaade ringe Sandsynlighed derfor. Det offentlige Fruentimmer havde haft at gøre omtrent samtidig — og han vidste heller ikke saa nøje, hvor naar han havde været hos hende — med mangfoldige andre Mandspersoner, og det vil da være et rent Træf, og det vil have Sandsynligheden imod sig, at han netop imellem saa mange skulde være den, der er Fader til hendes Barn, men ikke desto mindre gaar Loven af 20de April 1888 ud paa at sige, at dette Barn skal han ikke alene svare Bidrag til, saa længe han lever, men naar han er død, skal hans Børn og hans Enke lide der under: saa skal der af hans Bo afsættes til Underhold til dette Barn til dets 18de Aar, og det maa ikke